

aiada, et teistel piddamist olli, ja õige hirm
mehhifeste peäle tullt.

Agga et nüüd ühtegi märki ei olnud, kust
woiks tunda, kes nende kolmest se korwas
süddamega Namo olli, siis ütles kohhus:
"Kui ei ükski teie seast selle emmanda mees
ei tahha olla, siis anname temmale lubba,
teise mehhele minna." Need sannad leidsid
kohhe Namut ülles, sest nüüd ta kohhe tun-
nistas kes ta olli, sepärrast, et ta kartis,
muudo omma warrandust teisele jämast —
langes siis agga põlweli mahha, ja kulu-
tas isse keik ommad süüd. Ja nüüd leigati
kohhe temma juuste sisse üks märk. Agga
temma emmand ei tahtnud tedda mitte
ennam wasto wotta, et ta ni wägga san-
diste temmaga elland. Siis ütles kohhus,
sedda meie sulle ka mitte ei kela, sest tem-
ma on wägga sant innimenne. Agga et
sa ilma kohto teadmatta need surnud olled
jõkke lasnud kanda, selle eest peaksid sa ter-
we aasta wangis ollema, kui sinna mitte
ni kohhe omma meest olleksid lasnud wäl-

ja tombada — se leppis sind kohtoga jälle
ära; agga se toter peab ello aiani sinno
kullo peäle kinni sama petud, et mitte muud
pahhandust temma läbbi ei sünni.

Kui Namo sedda kulis, nuttis ta halle-
daste ja ütles: nenda innimenne isse rik-
kub omma head põlwe! keik olli mul, mis
südda ihaldas, ja süski ma ellasin isseen-
nese ja teiste waeraks — mo tigge südda
tahtis ikka weel parremat põlwe sada —
ja sedda üteldes kaddus ta rahwa hulka
ära, ja leiti monne päwa pärrast metsas
rippumast. Agga temma pües ollid need
sannad, mis ta ühhe pabberi peäle olli kirjo-
tand: "Kui meie südda kurri, siis tehko
Zummal ehk innimesjed meie head, ei se
ial möo meie melest, kummi keik meie kääst
kaub, siis wast tunneme omma süggedust."
Need sannad olleksid Wilipi peäle pid-
dand hakkama, agga temma lugges neid
ja naeratas. Antono lugges neid ka ja
temma halle meel olli temma silmist
wähha.